

Igor ZAJÍČEK

25 let na scéně

Čtvrtstoletí je důvod k bilancování, a tak vám, milí čtenáři, přinášíme rozhovor s našim kmenovým kreslířem a bývalým dlouholetým redaktorem Igorem Zajíčkem:

Trnky: Bud' zdrav. Tak co, jdeme na to?

Igor: Ale nemysli si, že se budu třesknutě snažit o nějaké vtípkování; prostě budu odpovídat tak, jak to vidím, tak s tím počítej.

Trnky: Jasně. Uteklo to, co? Pětadvacet let, to je nářez!

Igor: Absolutně nechápu, když se otočím zpět. Neuvěřitelné tempo, které se zpomaluje až teď, po čtvrt století.

Trnky: Změnil bys něco?

Igor: Vůbec nic! Vždyť všechno předčilo mé nejmělejší sny. Si to vem – ještě mi nebylo ani osmnáct, když

jsem poprvé viděl svůj otištěný vtíp v novinách – tím se všechno nastartovalo a okamžitě začalo neuvěřitelné pracovní tempo a začal jsem si žít svůj sen, na kterém jsem začal pracovat už od dětství. A v jedenadvaceti mi vyšla právě u vás první knížka, která vlastně zahájila dlouholetou úspěšnou edici trnkáčských knížek. Kolik se jí tehdy prodalo? Pětačtyřicet tisíc za deset dnů? A mezitím i potom šlo všechno bezvadně – však jste u všech těch autogramiád, Trnkobraní, charitativních akcí, sponzorských fotbálků a podobně, byli, takže víte, jak to bylo vždycky bezva – a tím nemyslím jen pokreslené fanyanky, pálenku a sem tam nějakou tu ostudu, ale především čas, který jsme našim čtenářům dokázali na rozdíl od jiných časopisů věnovat.

Trnky: No, místy to byla opravdu divočina.

Igor: To jo, někdy nevěřím vlastním vzpomínkám – autogramiády až do rána... No nic, zkus další nudnou otázku.

Trnky: Dobrá tedy. Ted' otázka, kterou dostáváš určitě dost často, proto ti ji položíme i ted' – Dá se kreslením vtípů uživit?

Igor: Jo, to máš pravdu, dostávám ji velmi často a dokonce ji už dokážu předem odhadnout, kdy padne, takže se bavívám tím, že ji řekneme dvojhlasně.

Odpovím tedy – to víš, že to je náročné, ale kreslením se uživit dá – respektive mám to štěstí, na rozdíl od drtivé většiny ostatních kreslířů. Je to ale tím, že jsem si určil svá pravidla už před dlouhými lety, bez kterých to nejde; tím bych odpověděl i na poměrně časté dotazy od začínajících kreslířů – je třeba mít dlouhodobý přehled o kresleném humoru po celém světě; není nic horšího než když je kreslíř obviněn z toho, že někde něco obšlehl – což ale jak vidím, se stává zcela běžně. Nové generace jsou zvyklé na kopírování a sdílení příspěvků, tak jim to už ani nepřijde. Druhá strana jsou slabí kreslíři, kteří nejsou schopni vlastních nápadů, tak kradou nápady, počastu kradou i styl kreslíře samotného.

Mno, budu pokračovat – je třeba kreslit – prostě kreslit pořád, a až po dlouhé době nabídnout po velmi přísné osobní selekci své kresby redakcím a vydavatelství. V téhle branži je třeba trpělivosti. Kreslíř má možnost, jako jedno z mála povolání vytvářet své i zcela abstraktní sny, a proto je třeba si své práce vážit a věnovat jí veškerý svůj čas, jinak bude práce nedokonalá, polovičatá, prostě odfláklá.

Samozřejmě si pamatuju ze své redaktorské práce příspěvky od lidí, kteří prostě chtěli být populární. Bylo toho strašně moc – kreslíř vzal nějaký třeba textový vtíp, povětšinou ho neuměle převedl do kreslené podoby, ale hlavně měl přes třetinu obrázku svůj výrazný stylový podpis, pokud možno s nějakým prostředním jménem, protože ego počastu vítězilo nad tím, že je třeba bavit svými kresbami čtenáře. Takže dotyčný vlastně hledal cestu, jak být strašně slavný a populární, a aby ho lidé poznávali na ulici a aby mohl rozdávat autogramy a stěžovat si, že ho nenechají v motorestu

Promiňte, já vím, že to byl jenom slepák, ale náš pan doktor se dřív živil jako šermíř.

ani najíst. Na všechny tyhle věci, je třeba se vykašlat – pokud chce být člověk populární, takhle to nefunguje – jde to tak, že budeš hodně kreslit, hodně moc, hodně nabízet, počítat s tím, že většinu obrázků nepřijmou, vezmeš si z toho ponaučení a budeš hledat chyby u sebe a snažit se zlepšovat. Důležité je naučit se přijímat kritiku – hlas lidu, hlas boží. Kdo nedokáže přijmout kritiku své práce, zůstává ve své ulitě a nedokáže se dál rozvíjet, protože svůj rozvoj si brzdí sám, a proto nikdy nebude dobrý, či nejlepší, jak každý kreslíř chce být. Když tyhle zcela základní věci kreslíř přijme, i ta popularita přijde sama. Druhá strana přijetí kritiky je ta, že možná už od prvotních úspěchů se na tebe budou snažit přilepit různí paraziti, kteří se budou snažit ti dodávat tzv. nápady, budou se snažit ti dělat jakoby manažera a podobně – prostě to jsou neschopní lidé, kteří parazitují na člověku, který udělá tu hlavní práci. Tihle lidé za to nestojí, je třeba jít svou cestou,

taky jsem se musel různých Kujalů a Gadasů zbavit, jinak by moje práce nebyla taková, jaká je. Proto čest výjimkám autorských dvojic – i když si jaksí nemůžu aktuálně na nějakou stále fungující vzpomenout.

Trnky: Prosim tě, ty to říkáš, jak nějaký pesimista...

Igor: Jako bys nevěděl, že to není žádná sranda, dělat humor. Ale to asi není moc originální odpověď, že?

Trnky: Souhlasím. Ale pokračujme – kdysi jsi mi říkal, že kreslíř by měl mít nějakou svou omezenou kariérní životnost – reagoval jsi tehdy na nevtipné a nudné kresby a texty v Dikobrazu a jemu příbuzných a podobných plátcích, kam kreslila povětšinou tzv. zasloužilá generace, která tam byla ze setrvačnosti a byla zcela bez možnosti nějaké kritiky, protože se neustále ujišťovali mezi sebou, jaká jsou elita.

Igor: Však si vzpomeň, jak do nás tehdy bušili – jakýsi Josef Kobra Kučera (Vidíš to prostřední jméno? Klasika, bavívám se tím) se nás snažil zpražít, dokonce si dovolil přetisknout a hodnotit kresby trnkáčských kreslířů, jak nějaký samozvaný šéf, do toho si založili jakousi Českou unii karikaturistů, nebo co. Moc nevím, o co jde, a ani mě to nezajímá, jen jsem čas od času pochytil, že v ní někdo je členem, jakoby ho to obratem udělalo kvalitnějším kreslířem, nebo já nevím, proč. Ale k tomu, že by kreslíř neměl kreslit až do smrti – jo, za tím si stojím a přizpůsobil jsem tomu i svou práci. Budu konkrétnější: Myslím si, že se každý tematicky vyčerpá – ano, stále přicházejí nové situace a nápady, ale o to přísnější selekci je třeba dělat, aby člověk nezahlcoval redakce a potažmo čtenáře jen množstvím.

Proto jsem udělal celkem zásadní krok před nedávnem a kreslení vtipů omezil, abych si každý nakreslený obrázek o to víc užil. Tímto došlo ale ke zcela paradoxní situaci, kdy vlastně nedělám nic jiného než že odmítám většinu nabídek, a o to větší zájem o moje kresby je. Opravdu jsem lehce přehodil výhybku – už nějakou dobu jsem s tím počítal, tak jsem si jako milník dvou dekád vydal dvě eknihy – jedna je Best Of a druhá je jen ten nejtvrďší erotický humor. Trochu více jsem se začal věnovat elektronické podobě tvorby, takže dlouholetá úspěšná spolupráce s firmou Divja, kde se vyrábí mé stolní společenské hry, se přetransformovala do jejich elektronické podoby, kdy v současné době dokončuju s vývojářským studiem on-line hru, která vychází z několika mých neúspěšnějších deskových her. Je to několikaletý projekt, stejně jako připravovaná verze eknihy pro americký trh a také zahraniční verze stolních společenských her, například novinky Všichni hrají minigolf, kterou jsem vyvíjel s Czech Mini Golf Open System Association, firmou WGW a několikanásobnou mistyní světa v minigolfu Olivii Prokopovou. Jedná se o stolní společenskou hru dle mezinárodních pravidel minigolfu. Firma WGW tyhle mé projekty podporuje nejen reklamou, vše je například k vidění na netu na stránkách: www.wgzabava.cz Ale je toho více – právě díky tomu, že jsem omezil kreslení vtipů, tak je o to více času na další osobní rozvoj a posunování se do jiných sfér možností, které kreslení poskytuje.

Trnky: To ale vypadá, že kreslení opouštíš.

Igor: Nee, to určitě ne, prostě jsem se jen ve své práci posunul, vtipy budu kreslit dál, ale už s tím pocitem, že se nemusím honit za termíny a uzávěrkami, takže opravdu už jen pár vtipů měsíčně.

Trnky: Když budeš odmítat zakázky, budeš obviněn, že jsi nafoukanec.

Igor: Už jsem se s tím setkal, ale s tím jsem počítal; snad tenhle rozhovor pomůže.

Trnky: Jsi nafoukanec.

Igor: No jo, furt. Pokračuj.

Trnky: Říkals eknihy? Myslíš, že klasickým knihám odzvonilo? Myslím knihám s kresleným humorem.

Igor: Já ti nevím, rád bych řekl, že nee, ale jejich prodej je prostě výrazně nižší – lidé mají velmi výkonné mobily, tablet je věc taky běžná, tak proč si na cestu vlakem nekoupit on-line nějaký titul a během té cesty se nezabavit? Takový je prostě vývoj doby. Kdyby ještě po nádražích a po vlcích chodili kameleti s Trnkama za čtyři pade, lidi by si je rádi koupili, takže tohle je taková modernější alternativa – on-line kamelet na displeji.

Trnky: Moment, kde je ten demijón s tou slivovicou, cos donesl?

Igor: Já nevím, byl za dveřma, tam jsem ho položil.

Trnky: Jo, už vím, šel kolem vydavatel. Počkej, brnknu mu. (Po chvílce) Nebere to. No nic, pokračujme.

Tak další obligátní otázka na závěr – co bys chtěl vzkázat našim čtenářům.

Igor: Všem díky veliké za dlouhodobou přízeň, moc si toho cením. Abys věděl, s některými jsem v pravidelném kontaktu; jsem moc rád.

Trnky: Díky ti taktěž. Než odjedeš, pomohl bys mi ho, prosím, zvednout z pod toho stolu?

Ten je měkký, malý a krátký... proč já jsem vlastně teď u toho?!

